

kunne altsaa indføre Ændringer i Lovudkastet, og i ethvert Fald kan den Omstændighed, at de foreslaaede Garantier ikke findes ganske tilfredsstillende, ikke føre os til ligesom at vende os bort fra at tage Lovudkastet under alvorlig Overveielse. Jeg har, som sagt, ikke den praktiske Indsigt i hele dette Anliggende, at jeg tør lægge Vægt paa min egen Mening, men jeg vil sige, at det principielle Spørgsmaal, om Afgangen til Sagførervirksomheden skal beroe paa saadanne Qualificationer, som en Mand selv kan erhverve sig, og paa en Prøve, der underkastes Saghyndiges, Domstolenes Bedømmelse, eller om det skal beroe paa kongelig eller justitsministeriel Tilladelse, er et Spørgsmaal, som er vigtigt nok til, at man bør underkaste dette Lovforslag en omhyggelig Prøvelse.

Udsig: Jeg tør ikke trætte Forsamlingen med fra min Side at forlænge Discussionen paa dette Stadium, men der er dog en Bemærkning, jeg troer at maatte sige til mit Tidligere. Først maa jeg dog med Hensyn til, at den høitagtede Justitsminister meente, at jeg havde følt mig ubehageligt berørt ved, at Høiesterets Betænkning i Sagen ikke var omtalt i Motiverne, tillade mig at bemærke, at jeg ikke troer at have givet denne Følelse Udtryk; men det forekom mig, det var en Ophøring, Forsamlingen ikke maatte savne, hvorledes Høiesteret havde udtalt sig angaaende Sagen, og da den Ophøring ikke fandtes i det, som fra Regjeringens Side var os forelagt, forekom det mig, at det var min Pligt at meddele Forsamlingen den. Men hvad jeg navnlig vilde gjøre en Bemærkning om, det var det, som den høitagtede Justitsminister yttrede, og som ogsaa af en senere æret Taler blev gjentaget, at de Garantier, som jeg i mit tidligere Foredrag savnede med Hensyn til Høiesteretsproceduren, dem havde jo Høiesteret det fuldkommen i sin Haand at forlange bragte tilstede i Kraft af Lovudkastets Bestemmelser om den Prøve, som de, der ville være Høiesterets Sagførere, skulde underkaste sig netop for Høiesteret, inden de kunne blive bestilte som Sagførere. Jeg skal dertil kun gjøre den Bemærkning, at det, der for mig er det Betænkelige, ingenlunde er den Forsøgelse af selve Sagførere-

nes Antal, som vil indtræde, naar den i Lovudkastet foreskrevne Prøve bliver aflagt af et stort Antal Personer; men det jeg troer der kan vække Betænelighed, er den Tilstrømning, jeg formener, der kan være Grund til at befrygte af Personer, som ville aflægge Prøve, den Mængde af Processer, der derved vil indkomme for Høiesteret. Det er en Frygt, som hos mig er bleven styrket ved, hvad jeg har hørt, at man andesteds, navnlig i Norge, har sporet som en Følge af den lignende Forandring, som der er steet, og jeg kan heller ikke Andet end finde det aldeles naturligt, at noget Saadant vil indtræde. Man maa jo nemlig forudsætte, at, naar Sagførernes Antal bliver overordentligt forøget, og der navnlig bliver en stor Mængde Overretssagførere her i Kjøbenhavn, det da vil blive ganske almindeligt, at Mænd, og især yngre Mænd, der have faaet Ret til at føre Sager ved Overretterne, saasnart de have tabt en Sag, faa lyst til at indbringe den som Prøvesag for Høiesteret. Jeg troer, at der paa denne Maade vil indkomme en Mængde Sager for Høiesteret, der efter deres Natur i Virkeligheden ikke egnede sig dertil. Det kan være meget godt, at der er tre Instanser, men det vilde sandelig i Retspleiens Interesse kun være lidet ønskeligt, om alle Sager gik alle tre Instanser igjennem, og om det i Almindelighed var en Part muligt, naar han ikke var fornøjet med den ved lavere Instanser faldne Dom, da med Lethed og uden synderlig Beføstning at bringe den ind for Høiesteret. Det forekommer mig indlysende, at, naar der hos den yngre Sagførerstand var en saadan Tilbøielighed til at forsøge sig for Høiesteret, saa vilde der derved komme en stor Mængde Sager ind for Retten, idet de naturligvis vilde lade sig nøie med et høit beskædet Salair, maastee aldeles intet, da dette jo ikke vilde være deres Hovedinteresse, idetmindste ikke foreløbigt. — Jeg skal endnu kun tilføie, at jeg er aldeles enig i hvad min ærede Nabo tilhøre (Rehmann) yttrede angaaende den danske Advokatstand, som den har været, og som den er endnu. Jeg troer, at den i høit Maade fortjener den Roes, som han tillagde den; men netop derfor forekommer det mig ogsaa, at der kunde være nogen Be-